

Els anys passen...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...i els radicals resten!

Any IV - Núm. 184

Barcelona, 31 de desembre de 1934

Preu: 20 cèntims

El "Be" a la Cibeles

Madrid (de l'enviat especial).— Finalment, he visitat la Cibeles, la qual resulta que és de marbre. En vida, aquesta senyora devia ésser una mena de Margarida Carbajal. Era deessa i seu damunt un carro estirat per dos lleons que van en direcció a la Puerta del Sol; els lleons, però, són també de marbre i com que no es mouen del lloc eviten mants disgustos als guàrdies de circulació.

En matèria de lleons prefereixo els del Congrés, que són de bronze. Pel que es veu, totes les feres d'aquí han estat fetes amb materials de llarga durada. Almenys, pel que fa a les de fora del Congrés. Les de dintre semblen de paper d'estrassa.

He assistit a una sessió i m'ha agradat molt. El senyor Solà Cañizares ha parlat dels atracaments de Barcelona i s'ha manifestat en el sentit de no ésser partidari de que hi hagi atracaments. Per a dir això ha presentat el que se'n diu una «proposició no de llei», a la qual no poden presentar-se esmenes. Ha estat una llàstima! Perquè si el senyor Solà Cañizares no vol atracaments de cap mena potser algun diputat menys intransigent hauria presentat una esmena demanant que no n'hi hagi tants i potser un altre una altra demanant que n'hi hagi pocs. El règim parlamentari no és pas altra cosa i així fou aprovat l'Estatut, cedint tots plegats una joiqueta.

Però com que el diputat de la Lliga no volia que hi hagués cap atracament, no fou possible cap transacció i no ha quedat altre remei que acceptar íntegrament el que demanava. Els diputats no podrien recórrer a fórmules mitjanes: o tots els atracaments o cap. I d'ací no en sortí ni el senyor Solà Cañizares ni la Cambra.

Mentre discutien això un diputat s'ha posat a cridar que Martínez Anido és un sant. Jo, al principi, m'he espantat molt i he cregut que a aquell senyor n'hi passava una de grossa, un atac al cap, potser. M'han tranquil·lit, però, dient-me que aquell és el seu estat normal.

Es diu Ramiro de Maeztu i de jove fou anarquista, però no dels de la Fai—que aleshores no existia—. Després ingressà a la «Unión Patriótica» i fou allí on es féu amic de Martínez Anido i en descobrí que era un sant. Es veu que el coneixia a fons.

Primo de Rivera el nomenà ambaixador a l'Argentina i m'esvera pensar que faria aquest home si en les recepcions diplomàtiques li passava pel cap cridar com al Congrés.

Ací, a les Corts, és la segona vegada que intervé. En una ocasió que parlava un diputat socialista es posà a cantar, amb veu molt forta:

—No me mates, no me mates, con tomate...

I aquest fou el seu debut parlamentari. La gent que el pren per intel·lectual, es queda veient visions. Des d'aleshores fins ara només havia bramulat una mica.

A Ramiro de Maeztu se'l coneix a les redaccions perquè es menja tot el paper que li ve a mà. A la redacció de *El País*, a la qual pertanyia, s'empassà en certa ocasió tot un número sencer d'*El Imparcial*. El que més li agrada, però, són les quarilles en blanc, que les menja com si fossin tortells.

—Aquest home menja quarilles i fa articles de fons—explicava un dia un admirador seu.

Jo també començo a admirar-lo. Espero que un dia, quan algun diputat de la Ceda parli de qual·sevol sant, Maeztu es posi a cridar:

—Es un Martínez Anido! Es un Martínez Anido!

De totes maneres—amb tot i que m'asseguren que no és perillós—jo estaria més tranquil si fos de bronze com els lleons del Congrés. Amb homes d'aquests, un no sap mai el que li pot passar!

Ja tenim governador general

La notícia del nomenament del senyor Portela Valladares per a governador general de Catalunya, segons el govern, i per a President de la Generalitat, segons l'agonitzant *Veü del Vespre*, ha estat rebuda a tot Catalunya amb una satisfacció no dissimulada.

Com han dit molt bé els diaris, el senyor Portela coneix molt bé Barcelona; no és estrany, doncs, que Barcelona també el conegui bé a ell.

Es en aquest esperit de mútua confiança que la més sana alegria ha brotat en els medis populars i aristocràtics. Hom preveu dies de glòria per al set-i-mig i el «faraó», i és d'esperar que els llocs de veritable esbarjo, com les nostrades sales del Paral·lel, tindran ocasió de lluir novament les seves gràcies més legítimes.

Per altra banda, el partit radical, sempre tan disposat a sacrificar-se, com ha dit tan bé el seu director espiritual Emiliano Iglesias, es prepara a implantar a la Generalitat i a l'Ajuntament reconquistats els seus costums d'austeritat que ningú desconeix.

Breu: es preparen bells dies per a Catalunya.

—Ja són aquí! Ja són aquí!

L'HARMONIA DE LES DRETES

Gil Robles ens obre el cor

Madrid, 22. — Sortint de la conferència del senyor Gil Robles volíem anar a visitar-lo perquè ens aclarís alguns dels conceptes del seu discurs que no ens havien aparegut prou clars degut a la gran eloqüència del conferenciant. El curs de les coses, però, i les festes de Nadal, ens ho impediren. Hi hem anat ara amb motiu de la carta de Calvo Sotelo.

L'hem trobat tot suat i rosegant unes restes de bolado, que ens ha confessat que li agrada més sec que no amb aigua.

Quan ha sabut el motiu de la nostra visita s'ha mostrat disposat a contestar-nos.

—No basta, he dicho— ens digué a les nostres preguntes— dominar la revolució. Hay que impedir-la. Cuando hay hombres que van a la muerte sin doblegarse es que la labor de descristianización ha llegado muy hondo en España.

—Però aleshores, a què era degut que els màrtirs del cristianisme anessin a la mort sense doblegar-se?

—Eso era otra cosa. Nosotros hemos de hacer, al menos, que los hombres que vayan hoy a la muerte se dobleguen, sea como sea; de

lo contrario España acabaría como acabó el Imperio Romano. Y eso si que no. Antes la muerte. Pero antes que la muerte, las reformas sociales.

—Ah, sí; les reformes socials; ja ho ha dit vostè.

—Sí; ya lo dije. Para los que combaten nuestras reformas sociales he de decir que durante el bienio hubieran dado de buen grado el 50 por ciento de su fortuna para asegurar la otra mitad. ¿Por qué no quieren dar ahora solamente un 10 por ciento para una obra cristiana?

—Es enraonat.

—¿Si lo es! ¡Nos tachan de anarquistas cuando lo único que somos es cristianos al diez por ciento!

—D'interès? Vol dir que no és molt?

—¡Qué interés ni qué ocho cuartos! Los cristianos exigían que se diesen todos los bienes a los pobres. No pedimos tanto; el diez por ciento que pedimos a las derechas es un diez por ciento de cristianismo. Asegurar la gloria del cielo con un diez por ciento de cristianismo cuando en sus orígenes era preciso un cien por ciento y todavía no era seguro, no es un progreso inconcebible? ¿Qué partido puede ofrecer otro tanto? tra norma es: reducir nuestros beneficios en beneficio de nuestros clientes. ¿Qué más quieren? ¿Piden quizá el bienio?

—Sí, ya dije que no soy parlamentarista. El Parlamento no gobierna ni deja gobernar. Con que no gobernase, pasaríamos. Pero que no nos deje gobernar, eso jamás. Soy partidario de la representación política de Cámara deliberante con representación popular. Admito que voten la mitad más uno; pero eso no quiere decir que sea esta mitad una voluntad nacional. Con que sea la nuestra, basta.

—¿Dels miracles, què?

—No hay que fiarse de la gente que todo lo espera de un milagro. Dios puede hacer toda clase de milagros, pero, ¿por qué ha de hacerlos cada día? Con que los haga los domingos, basta. Basta saber que nosotros somos la única salvación de España y esto ya es un milagro. Dios y España nos esperan. Acción Popular se debe a Dios y a la Patria, bello lema que ha adquirido del tradicionalismo, cediendo el Rey a la otra rama de las derechas.

—Ah, sí? Barate?

—Hombre, barato. Según como se mire. El precio ha sido el poder; pero como no lo han pagado ellos...

Per causes que el lector podrà suposar, ens ha estat impossible fer sortir avui l'extraordinari de

El Be Negre

que teníem projectat. Què hi farem! Prenguin la bona voluntat...

L'any nou. — Et juro que si no fos per obligació, no hauria pas vingut.

Una reparació que es feia esperar

Solemne canonització de Martínez Anido, pel Papa Segura

Fontainebleau, 28 (servei especial d'*EL BE NEGRE*). — Enmig de la més íntima de les solemnitats s'ha celebrat avui a la Torreta Reial la cerimònia de canonització del general Martínez Anido.

Abans de la cerimònia

A dos quarts de deu del matí, com té per costum, el cardenal Segura, elevat per Don Alfons a la cadira pontifícia de Fontainebleau, després de gastar una estona a la cadira gestatòria, mesura higiènica que ha recomanat als periodistes que es trobaven presents, ha pres xocolata, servida secretament pel cambrer secret de S. S. comte Arolas, amb el seu nou uniforme de fantasia, royo de llagosta i gualda de maionesa, i s'ha fet portar la safata a la sala de Tron.

El procés de canonització

Tot seguit d'entrar al saló el Papa monàrquic, i prendre seient al Tron, Don Alfons i Donya Victòria li han anat a besar els peus. Don Alfons, bromejant, ha dit:

—Ya podías habértelos lavado. I li ha contestat el Papa:

—Espero a que me los lave Vuestra Majestad el Viernes Santo.

Immediatament el Papa Segura ha pronunciat algunes paraules intel·ligibles dirigides a la República Espanyola, que han estat contestades adequadament pels augustos, i ha donat la veu d'audiència pública.

Han pres seient a la Presidència, damunt la qual hi havia un Crist amb dues pistoles, a banda i banda del Papa Segura, que portava al cap una magnífica pira natural en comptes de la tiara del de Roma, aquell republicanot, Don Alfons i Donya Victòria i Don Alfonso Carles amb sengles corones i ceptres de simbòlica llauana, i tot seguit els alts dignataris porcins de la

Cort pontifícia de Fontainebleau. Entre ells hem remarcat el cardenal Miralles i el seu vicari Mons. Ortega de la Lorena, els bisbes mons. Portolés, mons. Montagut, mons. Lisbona, mons. Calasanz Bardat, vestits de rojo i gualda,

El Papa Segura ha donat, en caló, l'ordre que entrés el processat, ordre que ha estat repetida en veu alta tres vegades pel cavaller del Sant Sepulcre Don José de Peray, acabat de sortir del Sant Sepulcre en cartró pedra autèntica,

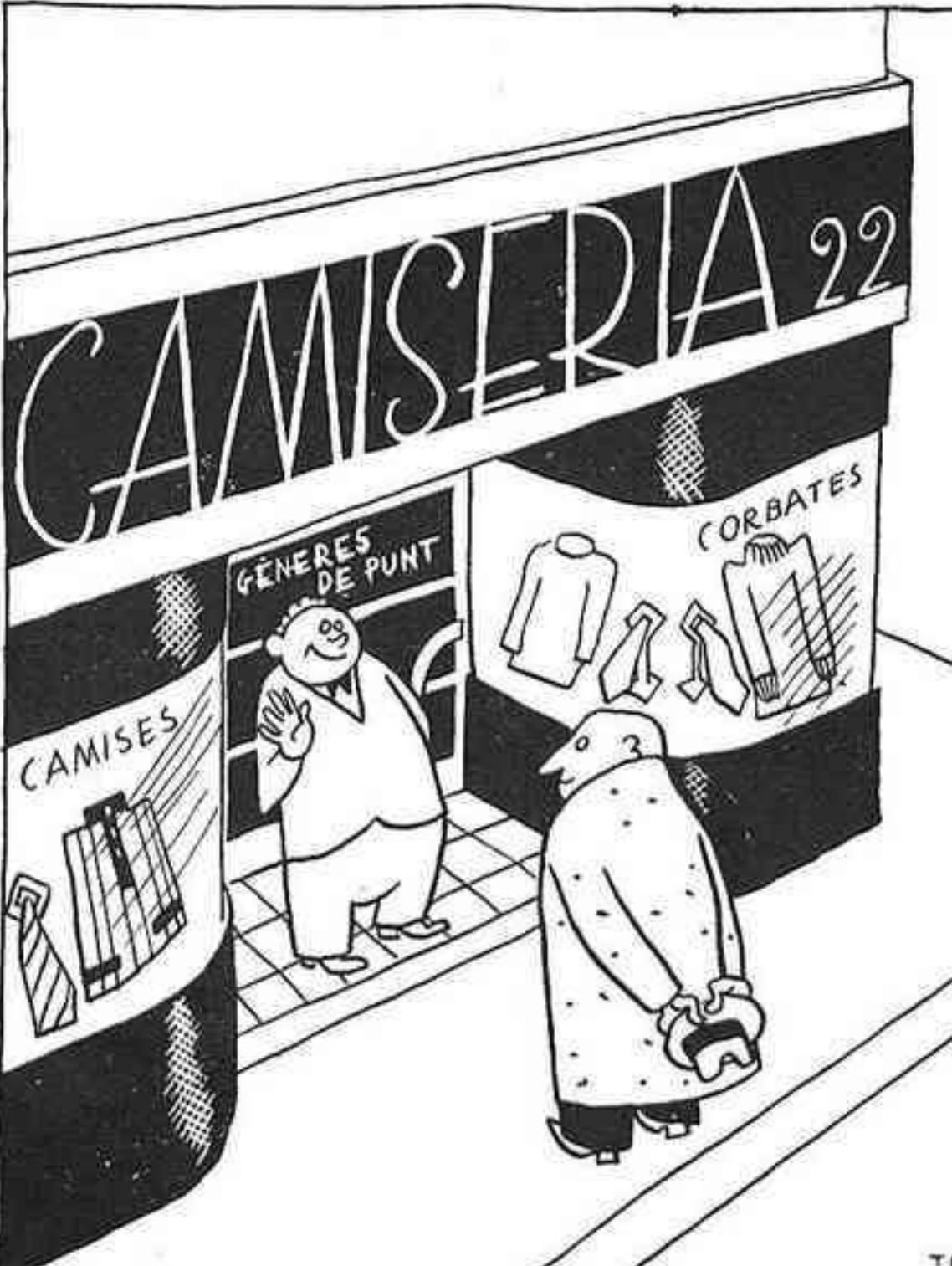
perquè el morat perd i es torna republicà; l'almoiner mons. Tejedor, acompanyat d'unes quantes bellíssimes almoines; el canonge mossèn Alcover i la seva calaixera, el gran comte de Vallellano, el marquès de Fuentes Pila, el duc de Maura Honorio, el senyor Gococuechea y Cosculluela, el supermariscal Barreira, que ocupava un seient de contrabarrera; el rei d'armes Alvarez de la Campa, el canonge-marquès de Montseny i Milà i Camps; el baró-guix-calc-i-ciment de Viver, el comte de Calvo Sotelo i altres i altres encara, entre ells uns bells rètols que deien: «Cuidado con los rateros».

disposat en cadafalc al mig de la sala. Immediatament s'ha obert una porta lateral i ha entrat el beat Severiano Martínez Anido vestit de gala i amb totes les decoracions, armat de totes armes i amb una simbòlica pistola Star a cada mà. Anava acompanyat del seu Camarleng Hilari Marimón. Donaven guàrdia d'honor al beat una cohort d'àngels del Sindicat Lliure, dispartant salves, i per damunt de la comitiva volava l'ombra de l'arcàngel general Arlequin.

A invitació del Papa Segura, el Beat Severiano s'ha assegut al luxós banquet dels acusats de santedat, voltat de la seva guàrdia honorífica i ha escoltat a peu dret l'acusació pronunciada amb emocionada veu pel fiscal general Don Ramiro de Maeztu.

La requisitoria del Fiscal

—Con la vema de VVV. MMM. Don Alfonso XIII, Doña Victoria y Don Alfonso Carlos (rumors en els rengles tradicionalistes), reyes de España única, indivisible y monárquica. Señoras, señores: Hace ya tiempo que hubiéramos tenido que reunimos aquí para reparar la enorme injusticia de que viene siendo victima el aquí presente Beato Severiano Martínez Anido, cuyas virtudes no necesitan recuerdo ni ponderación porque todos las recordamos y ponderamos (molt bé, l'acusat salutà). Pero es imprescindible que para elevarlo al más alto de los honores que nuestra Santa Madre Iglesia Católica, Apostólica y Fontainebleauyana concede a sus fieles, la santidad y el ingreso en el Calendario de pared, recapitulemos brevemente la lista de sus innumerables milagros, de sus gestas heroicas, de sus cruentos sacrificios. El fué el que, cuando Barcelona se ahogaba en un mar de sangre, calmó las procelosas olas y

—Què, ve gaire gent? —Psé... de tant en tant algun atracador.

EL COBRADOR DEL BANC SURT A LLOGAR UN TAXI

CORBATES GRANDMOND
les més perfectes. Demaneu-les

encalzó su devastadora corriente en río de riqueza y prosperidad. El fue el que, con peligro de su propia vida, que el Altísimo quiso respetar, se ofreció al sacrificio en un terrible atentado del que resultaron castigados sus alevosos ejecutores. El trajo la paz a la bella ciudad de Barcelona el más preciado florón de la corona de VVV. RRR. MMM., ¡qué digo trajo la paz! Trajo más, mucho más que la paz adormecedora y propicia al pecado; trajo la guerra, que ennoblece, fortifica, saca el golpe y prepara el cuerpo y el espíritu a los más altos actos heroicos (aplaudivos; l'acusat plora). Pero esto era poco. Esto era sólo un bien derramado sobre una región ingrata. Necesitaba España que la Providencia colocara hombre de tal virtud en lugar más visible, como el hábil joyero coloca en el punto más alto del joyel el brillante puro y sin mácula de seguro empeño. Y vino la dictadura, y el Beato Severiano ocupó la cartera de Gobernación y veló por el orden y custodió nuestra tan amada España con actos, si cabe, más heroicos, evitando la terrible invasión que había de asolar nuestras bellas campiñas bajando desde Vera del Bidasoa. Por esto, y lo que he dicho es bien poco en lo innumerable yo, en el vade retro Satanás Parlamento de la República.

El distinguit públic (amb horror). — ¡Vade retro Satanás! — ¡Vade retro Satanás! El Fiscal de Maeztu. — Yo, en aquel hato de criminales (crits de bravo, olé, exo é), propuse la canonización de nuestro hermano el Beato Severiano, y la charca inmunda rugió bramando de coraje (aplaudivos).

El públic (a peu dret): Rujá el Infierno Brème Satan, La fe de España No morirá.

El Fiscal. — Eso es lo que yo in mente canté. Afortunadamente no todos son iguales y el Beato había sido ya integrado al ejército. No veían ellos cuán cerca tenían el hecho de la canonización, porque la canonización era un hecho y lo hecho hecho está (ovació).

El públic. — ¡Viva el santo! ¡Queremos una reliquia! ¡Queremos rosquillas del Santo!

El Papa Segura. — ¡Haya paz, haya paz, hermanos, que falta cumplir el rito! ¡Que entre el abogado del Diablo! (sensació).

Don José de Peraz (sortint del seu Sant Sepulcre). — ¡El Abogado del Diablo! ¡El Abogado del Diablo! ¡El Abogado del Diablo! (Torna corrents al seu Sant Sepulcre i s'hi tanca. S'obre la porta lateral i entra el senyor Guerra del Rio, emmanillat i guardat per los agents del Sindicat Lliure que li apunten sengles pistoles a l'esquena.)

L'advocat del Diablo

Don Ramiro de Maeztu. — Usted dijo que el Beato Severiano era un vulgar asesino? El senyor Guerra del Rio. — Els àngels del Sindicat Lliure... ¡Ojo, mucho ojo!

Don Ramiro de Maeztu. — El abogado del Diablo se encuentra sin argumentos. ¡El Beato Severiano es Santo!

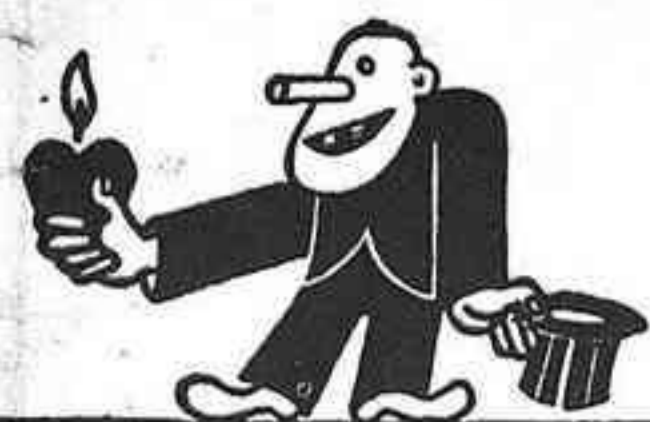
El públic. — ¡Santo! ¡Viva San Martínez Anido!

El Papa Segura. — Calma, calma, hijos míos, que faltan todavía las pruebas. El Beato Severiano ha obrado verdaderos milagros; faltan, no obstante, unos cuantos todavía. Que traigan los sujetos. (S'obre la porta lateral i entra una cohort d'àngels del Sindicat Lliure acompanyant un grup de dimonis de l'Unic.) El Beato Severiano (aixecant-se). — ¡Sus y a ellos!

(Els àngels del Lliure disparen les pistoles i els dimonis de l'Unic comencen a pujar a pujar fins que es perden de vista. El Papa Segura agafa una ullera i els altres l'imiten.) El Beato Severiano. — ¿Han ido al cielo? El Papa Segura. — El milagro es claro. Evani demonios y han ido al cielo. ¡Yo te saludo, San Severiano Martínez Anido, patrón de la Ley de Fugas!

El públic. — San Severi Severi Severiano, San Severi No me fugues a mí. Acabada la cerimònia, i després del cant d'un Te Deum flamenc, el senyor Hilari Marimón obsequià el nou Sant amb l'acostumat i suculent arròs a la marineria amb totes les conseqüències. El nom del nou sant figurarà al calendari des d'aquest any. Entre les festes tradicionals es dispararan tragues i es correrà la pólvora, naturalment, amb víctimes.

amb el cor a la mà

El Sr. Bosch Labrás es posa a la raó

El senyor Bosch Labrás ha fet declaracions a Madrid. Nosaltres hem anat a trobar-lo quan ha arribat a Barcelona. El President del Foment del Treball Nacional ens ha dit:

—El que li podria dir ja ho he dit a Madrid; ací el que heu de fer és fomentar el treball nacional. —I, naturalment, ho fan. —I ca! Això és el que voldriem. Però no és possible perquè per fer-ho caldria primer el restabliment immediat i imperiós del principi d'autoritat amb totes les seves conseqüències.

CUA DE PALLA?

A Gaziel se li acudi, no sabem per quin miracle d'erudició, retreure aquella frase del Dant: *L'avara poverà dei catalani*. I en Rovira i Virgili es va enfadar, tan enfadat, que llençà entre cap i coll de Gaziel aquella altra frase dantesca: *«Vergonya eterna els que menyspreant la seva llengua alabren la dels altres»*.

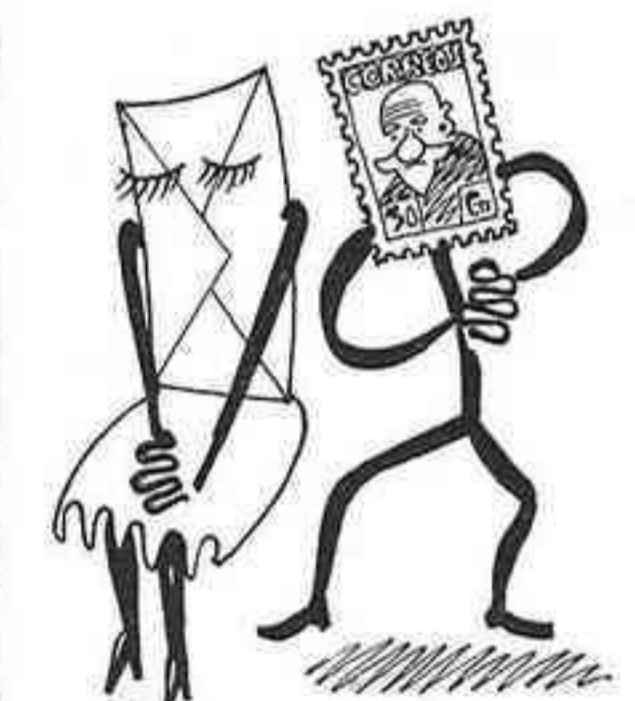
Encara que tota la raó fos de la seva banda, l'enfadament de Rovira i Virgili fou molt comentat. Tothom considerava que en Rovira s'havia donat per al·ludit.

VERSALLESCA

L'ex-ministre Rodríguez de Vigiuri pronuncià l'altre dia un discurs molt dur d'oposició al presupost del senyor Marraco. Acabada la sessió, s'acostà a saludar el ministre:

—Ja haureu vist—va dir amb tota l'amabilitat d'aquest món—que les meves censures tenen un abast purament polític, deixant a part el respecte personal que em mereixeu. Però si és que vós doneu al cas un altre abast, us demano perdó pel que us hagi pogut molestar personalment.

Marraco, que no estava per fineses, es quedà mirant Rodríguez de Vigiuri i amb gran naturalitat li va respondre: —Conque perdón, eh? A to'car-me el haba!

El segell. — T'estimo! La carta. — Ves, ves; no siguis fals!

UN FUTUR PERSONATGE

Sembla que les reformes que el nou règim es proposa d'introduir a l'ensenyament a Catalunya tindran un èxit boig ja que permetran, ultra eliminar elements indesitjables, posar en el lloc que es mereixen personalitats fins ara postergades pel seu patriotisme sense màcula. Entre aquestes hi ha un mestre interí que mai no havia pogut sortir de la interinitat més modesta, injustícia que ara podrà ésser reparada.

L'esmentat mestre en saber les que s'anaven a reparar, s'ha afanyat a enviar la següent instància a l'Alcalde i al cap de Cultura de l'Ajuntament:

A mi mujer y mi hija Qué les daré de comer? Sin destino y sin dinero No sé lo que voy a hacer. Mi mujer le llama Padre Mi hija como mi mujer Y yo digo que si quiere Es muy grande su poder Luego haga que mi instancia Tenga un buen amanecer.

Trobem que té tota la raó. A un mestre que ha descobert dos pares de la seva filla i ho confessa amb tota modèstia i poesia. Nosaltres li donariem el càrrec de rector de la Universitat nova.

La Llei de Premsa

ELS PRECURSORS

Aquests dies, en un recó de vau-xell convertit en presó s'hi trobaven una colla de detinguts d'un poble de la Costa Brava.

Com que semblaven els més conformats i el seu conformisme ja començava a fer fàstic, foren interrogats per altres companys de cautiveri. Per tota resposta es limitaren a dir:

—Veureu; qui la fa, la paga. En aquell poble de la costa, el dia 6 d'octubre, quan es feren amos de la població, la poca força pública que hi havia, després d'èsser detinguts foren ficats dins una barca i ancorats a alta mar.

UN JURAT AGITAT

El jurat del Premi Crexells va de bòlit aquest any. Entre els seus membres hi ha dos suplents: Sebastián Juan Arbó, primer suplent, i Roig i Llop, segon suplent. Però l'escriptor rus Joan Puig i Ferrer, que era membre efectiu, ha renunciat perquè té uns Camins de França aspirants, i aleshores resulta que Juan Arbó, que també russeja, ha passat a efectiu. Però Arbó té també la seva novella i també ha renunciat i aleshores Roig i Llop ha saltat, com un sol home, a ocupar el lloc de Puig i Ferrer.

Roig i Llop, amb aquest motiu, està comunicant a les seves amistats la seva gran influència i els ofereix els seus serveis tot desitjant-los un bon any nou. Per ara ha rebut ja sis encàrrecs per proporcionar criades de fora i ous frescos cada divendres.

COSES DEL «BE»

—Tu hi veus res extraordinari? —Sí; que és ordinari.

CANDIDESES

Als passadissos del Congrés conversen animadament els honorables Emilliano Iglesias, Justo Villanueva i Basilio Alvarez. Sembla que estiguin molt contrariats. Han demanat quelcom al govern i no n'han fet cas. Pel que es veu, l'Emilliano fou l'encarregat de la gestió. Don Basilio, en veu alta, se li adreça:

—Eso te pasa a ti porque eres un candidato... El públic. — ¡Santo! ¡Viva San Martínez Anido! El Papa Segura. — Calma, calma, hijos míos, que faltan todavía las pruebas. El Beato Severiano ha obrado verdaderos milagros; faltan, no obstante, unos cuantos todavía. Que traigan los sujetos. (S'obre la porta lateral i entra una cohort d'àngels del Sindicat Lliure acompanyant un grup de dimonis de l'Unic.) El Beato Severiano (aixecant-se). — ¡Sus y a ellos!

ELS NOUS «SEGADORS»

Durant la inauguració del Casal Català de Madrid havia d'interpretar-se «L'Himne de Riego» i «Els Segadors». Però per por de molestar les oïdes oficials, aquest darrer fou substituït per «La Santa Espina».

Mentre es discutia el cas, algú comentà: —No estem per «Segadors»! Ací no es toca altra cosa que «Los Yunteros»!

CATALANISME

Al malaguanyat actor Enric Borràs se li plantejava, fa poques setmanes, el problema d'escollir l'obra per a debutar en la temporada oficial del Teatro Espanyol de Madrid.

—Podrieu debutar, com altres anys, amb *Terra baixa*—li proposà un amic que coneix com és de reduït el seu repertori. —No—va respondre l'actor—. Una obra catalana no convé aquest any. Faria mal efecte...

Madrid, 31 de desembre de 1934.

Per conducte autoritzat, però que la discreció ens prohibeix revelar el nom, ens hem pogut proporcionar el projecte de Llei de Premsa que aviat serà aprovat per les Corts. Diu així:

«La imprescindible tanta cuanto urgentísima necesidad de poner cortapisas adecuadas a los obstáculos con que tropieza el recto ejercicio de la libertad de pensamiento y, por ende, el de las garantías que su más glorioso órgano de expresión, la prensa, que han de encontrar siempre la más decidida defensa de los poderes públicos contra la desnaturalización y menoscabo que de dichas libertades, al socaire de campañas sedicentes liberales, aunque más propiamente merezcan de todo buen ciudadano el calificativo de demagógicas y perniciosas, ya que torciendo el buen natural de la opinión española, tradicionalmente propicia a juzgar rectamente de la rectitud de sus gobernantes, la inducen a crasos errores, juicios temerarios y calumniosos pareceres, llevando y trayendo famas y actuaciones, unas por pasadas caídas en el mar del olvido, otras, por actuales, falsas y calumniosas a todas luces, hijas de envidias, creadoras de odios, coartando de este modo libertades que falazmente dicen defender, la libertad del bien pensar, la libertad del respeto debido a las altas personas de los Gobiernos, la libertad de la consideración más distinguida a aquellas personalidades que, gozando de posición económica privilegiada, están más en situación de dispensar favores al humilde y al necesitado; la libertad de acatar en todo momento las disposiciones gubernamentales, encaminadas siempre al bien del país aunque no lo parezca, que no son pocas libertades, pero que en estos momentos se encuentran disminuidas, ya que no cercenadas por la previa censura, arma de dos filos que precisa manejar con soltura, precaución y a cuenta gotas, este Gobierno tiene a bien presentar a estas Cortes el presente

PROYECTO DE LEY

Artículo primero. Por la presente Ley de Prensa queda vigente en toda su integridad el artículo 34 de la Constitución de la República que garantiza la libertad de imprenta y de prensa.

Artículo 2.º Queda totalmente suprimida la previa censura.

Artículo 3.º Queda establecida de manera permanente la censura a posteriori.

LA BORCA LA VIDA

COTIZACIONES

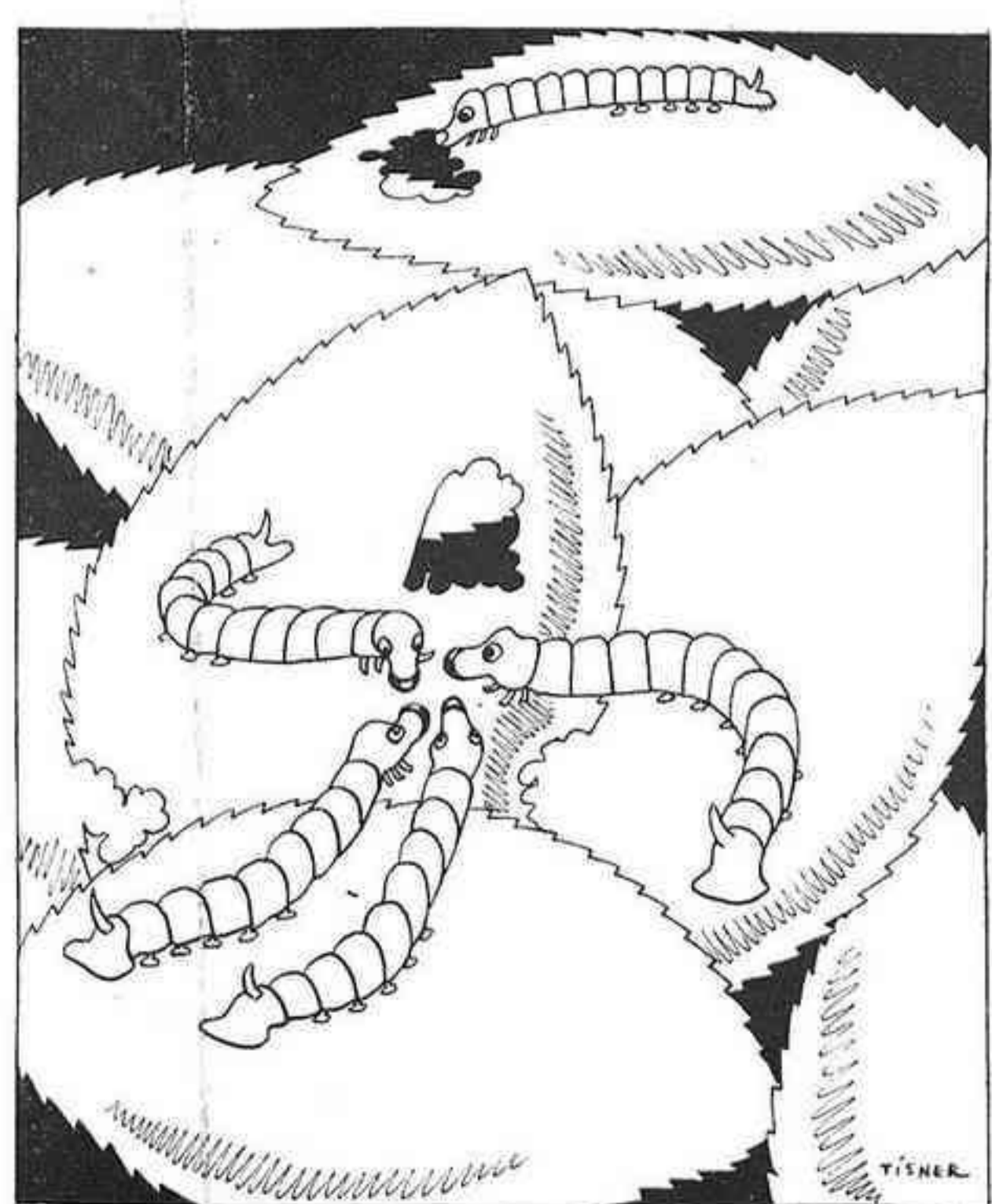
Generalitat de Catalunya (al portellador)	0.70
Ajuntament de Barcelona	0.63
Universitat de Barcelona	0.54
Patronat Escolar de Barcelona	0.25
X. Y. Z. de Barcelona	0.15
Y. Z. de Catalunya	0.10

La tendència general és la baixa per parlar amb termes tècnics, perquè si es pogués dir les coses pel seu nom, el que passa ja no és baixar, és anar de corcoll i de morros per terra.

Unicament dos valors complementaris són cotitzats d'una manera constant i adversa: Catalunya i Barcelona.

Ara l'un ara l'altre van rebent les trompades dels especuladors (per anomenar-los també amb un nom tècnic) de Madrid i tot el que porta la seva marca és desvaloritzat a l'acte.

Si almenys En Cambó declarés que aquesta situació durarà tota la vida!

CUCS DE SEDA —No ens fem amb aquell; només és cuc de rayon!

CALÇAT

de immillorable qualitat a preus molt econòmics

HOTEL DE VENTAS PELAI, 8. - TELEFON 14370

Exposició y venda de tota mena d'articles. Sempre veritables ocasions.

SUBHASTES tots els dies de 4 a 7 tarda

PHILIPS
COMPTAT LLARGS TERMINIS
RADIO UNIVERSITAT
RADIO UNIVERSITAT

CORBATES GRANDMOND
Distinció suprema. Demaneu-les

CORREU... HI TOT!

K. 3. — Hi buscarem un desllorador.
Soka. — Ep, mestre! que aquestseudònim ja té amo!
Dràcula. — Bé.
Cari. — Bo.
Mirak. — Va.
Imperialista. — Monàrquic i gràcies.

Xim-xim. — Què, xim-xim; això és un xàfec! El cove ha quedat tot xop.
Sageta. — Calleu, calleu, que l'agafarem viva!

CORBATES GRANDMOND en Camiseries. Demaneu-les

AGUSTÍ BÒ MOBLES d'Acèr per a Oficines
CORTS CATALANES, 811 BARCELONA

XOCOLATES
Amatller
SON LES MILLORS
LA REGLA SUSPESA tornarà ràpidament i sense perill amb «PERLES FEM!»
Vettedera meravella moderna d'efectes segurs sense perjudicar la salut. De venda en farmàcies i centres d'especialistes.

EL LIBRE A
LES FIDELSSQDMMES

Beery Cooper
LA ISLA DEL TESORO
BARRYMORE

URQUINAONA
Tots els dies
èxit cim de
l'obra immortal
de
R. L. Stevenson

Canción de cuna, la famosa comèdia de la senyora de Martínez Sierra, que s'ha representat en diversos idiomes amb la signatura del senyor Martínez Sierra, ha estat finalment portada a la pantalla.

El succés ha tingut lloc a Hollywood. Per tant, de l'obra espanyola se n'ha fet una pel·lícula americana que té per protagonista l'actriu alemanya Dorotea Wieck.

Es un film molt tendre i destinat a tenir un gran èxit de públic. Això no vol dir pas que sigui dels que a nosaltres més ens plauen.

A la Paramount, però, tant se li'n deu donar.

Senyors, facin el favor... Un gran film!

La illa del tresor, la novella de Stevenson que tots hem llegit, ha estat portada al cinema mantenint tota l'empenta, l'alegria, el color i la fantasia d'aquesta meravellosa aventura.

Si la illa del tresor és una obra per infants, caldrà proclamar que els infants són les persones més sortoses de la creació. Els que ja tenim certa edat, i els que encara en tenim més, farien mal fet de no aprofitar aquesta magnífica ocasió per a comprovar que encara tenen el cor jove.

La illa del tresor ha de ploure a tothom. Es un film d'èxit, de gran èxit, d'un èxit noble i meregut. Agradarà als grans, als petits, als complicats i als senzills. Rara virtut, exclusiva de les coses essencialment bones.

I la interpretació! Només esmentarem uns noms: Wallace Beery, Jackie Cooper, Lionel Barrymore, Lewis Stone...

Molt bé!

En el concurs de sainets organitzat per l'Ajuntament de Madrid, ha estat premiada una obra d'Asenjo i Torres del Alamo, que sembla escrita expressament per a Loreto Prado i Enrique Chicote. El sainelet ha d'esser estrenat per la companyia del teatre Espanyol i, encara que Enric Borràs no està obligat a prendre part en la representació, s'ha decidit a treballar-hi. I ja el tenim estudiant el seu paper—el de Chicote—, paper de madrileny castís, del qual sobressurt un llarg parlament amb la relació dels noms que els madrilenys donen a la pesseta: «beata», «leandra», «blanca», etcètera.

—Es ben difícil d'aprendre, això—comenta el colós—, però faria molt mal efecte si jo em negava, en aquests moments, a representar una obra d'ambient madrileny.

Els universitaris ja tenen teatre. El «Teatre Universitari», naturalment. Com es pot suposar, el Teatre Universitari ha d'esser una flor d'esperit i de cultura.

Segurament per això, els universitaris del teatre han debutat amb una obra d'un valor literari a prova de bomba: *La creu de la masia*, del mai prou plorat Pitarrà.

La funció acabà amb un ball d'alta cultura a càrrec de la «Sincopater's Orchestra».

Suposem que els del Teatre Universitari no es deixaran perdre l'oportunitat que els brinda les diades per a organitzar una representació monstre dels Pastoretos.

No cal dir que s'imposa una fusió del Teatre Universitari amb la Peña Alliolí.

L'empresa del Poliorama ha portat *Els brillants de l'oncle* a empenyorar.

Ramon Vinces està desesperat. —Així, quan faig teatre per al gran públic tampoc els agrada?—ha confiat a uns amics.

No, Ramon Vinces, no. No és que no els agradi el teatre de gran públic, o el teatre poètic, o el teatre d'avantguarda.

El que no els agrada és el teatre de Ramon Vinces.

O sigui, que els agrada el teatre, simplement.

I Els homes forts, què? Des de que EL BE NEGRE va aixecar la llebre, *Mirador* setmanari i *La Veu* també s'han interessat pels famosos *Homes forts*.

Els directores del Poliorama, però, callen. Estan esgarrifats. —I si ara resultés que l'obra és un èxit?—es pregunten, lívids.

Mercè Nicolau ha proposat un arranjament: —Ja veureu...; deixeu-m'hi treballar...

Tothom s'ha tranquilitzat. Menys el senyor Albert Piera, ben entès.

La propaganda del Teatre Apollo diu de *Les verges caigudes*: «l'obra que no oblidareu mai més».

Exacte. Com no oblidarem mai més l'incident d'«El Siglo» ni el descarrilament del tren de Sarrià.

Com no oblidarem mai més l'incident d'«El Siglo» ni el descarrilament del tren de Sarrià.

Com no oblidarem mai més l'incident d'«El Siglo» ni el descarrilament del tren de Sarrià.

Com no oblidarem mai més l'incident d'«El Siglo» ni el descarrilament del tren de Sarrià.

Com no oblidarem mai més l'incident d'«El Siglo» ni el descarrilament del tren de Sarrià.

Com no oblidarem mai més l'incident d'«El Siglo» ni el descarrilament del tren de Sarrià.

Com no oblidarem mai més l'incident d'«El Siglo» ni el descarrilament del tren de Sarrià.

COMÈDIES D'AHIR I DE SEMPRE

Una escena d'«El Deixeble del Diable», de Bernard Shaw

Menestrestant la sala del tribunal ha estat disposada per al Consell de guerra. Es una sala ampla, alta de sostre, amb una cadira de braços al mig sota un gran dossier amb una corona d'aurada i cortinades de color marró amb el monograma reial G. R. Al davant de la cadira hi ha una taula amb un cobretaula del mateix color de les cortines, amb una campaneta, un massis tintir i tot el necessari per escriure. Al voltant de la taula, algunes cadires.

La porta és a la dreta del que segueix a la cadira de braços, que en aquest moment està desocupada. El Major Swindon, home d'uns 45 anys, pàl·lid, roig de cabells i presumptuós, seu al cap de taula d'esquena a la porta i escriu. Resta sol fins que el sergent anuncia el general amb un to mansoi, la qual cosa indica que el «galant Joanet» ha fet sentir feixugament la seva presència.

Sergent.—El general! Swindon s'alça precipitadament. El general entra; el sergent se'n va. El general Burgoyne té d'uns 55 anys, i està molt ben conservat. És un home molt distingit, prou galant per haver fet un bon casament amb rapte, prou enginyós per escriure comèdies d'èxit, i amb prou bones relacions aristocràtiques per haver obtingut alts càrrecs militars. Els seus ulls grossos, brillants, intel·ligents i penetrants, són el seu tret més remarkable; si no fossin els ulls, el seu nas correcte i la seva boca petita, acusarien molt més avoriment i molta menys força de la que cal per arribar a ésser un general cèlebre. En aquest moment, té els ulls encesos i amenaçadors i el nas i la boca contrets.

Burgoyne.—El Major Swindon, veritat? Swindon.—Sí. El general Burgoyne si no m'equivoco, (S'inclina ceremoniosament.) Celebro moltíssim de poder comptar amb la vostra presència aquest matí. Tanmateix no és pas una feina molt agradable pensar aquest pobre diable de capella.

Burgoyne (asseient-se a la cadira de Swindon).—No, certament que no. Fins em sembla que és massa per aquest home: què haurieu fet més, si s'hagués tractat d'un membre de l'església anglicana? Aquesta gent el que busca és el martiri; és l'única manera perquè un home curt de gambals arribi a tenir celebritat. Però, vaja, ja que ens heu encarregat de penjar-lo, com més aviat el pengin millor.

Swindon.—Ho hem disposat per les dotze en punt. No ens queda altra diligència a fer sinó interrogar-lo.

Burgoyne (mirant-se'l amb enuig reprimida).—No ens queda altra diligència... sinó salvar els nostres ganyots, potser. Heu rebut notícies d'Springtown?

Swindon.—No res de particular. Les últimes informacions són satisfactòries.

Burgoyne (cada vegada més sorprès).—Satisfactòries! (Se'l mira un moment i afegeix amb intensa amargor.) Celebro molt que us ho pengueu així.

Swindon (inquiet).—No és aquesta la vostra opinió... Burgoyne.—Jo no dic la meua opinió. Tampoc tinc el costum tan extès en la nostra professió, de renegar. Si el tingués, potser podria expressar la meua opinió sobre les notícies d'Springtown, aquestes notícies de les quals (Severament) evidentment no en sabeu un mot. Quantes vegades podreu rebre notícies dels vostres responsables—cada mes s'entén, eh?

Swindon (posant mala cara).—Veig que els comunicats se us han donat a vos i no a mi. Hi ha alguna novetata?

Burgoyne (treient-se un comunicat de la butxaca i ensenyant-li).—Els rebels han pres Springtown. (Tira el comunicat damunt la taula.) Swindon (aclaparant).—Des d'ahir? Burgoyne.—Des de les dues d'aquesta matinada. Potser abans de les dues de la tarda ens hauran copat a nosaltres. Ja hi haurieu pensat en això?

Swindon (ple de confiança).—Si arribés aquest perill, el soldat anglès sabia portar-se com cal.

Burgoyne (amb amargor).—I suposo que és per això que l'oficial anglès no necessita saber el seu ofici: el soldat anglès el treurà de tots els mals passos amb la baioneta. D'aquí endavant, senyor, us he de demanar que no sigueu tan generós de la sang dels vostres homes i molt més generós del vostre entreteniment.

Swindon.—Em dol molt no poder tenir la vostra intel·ligència, general. No sé fer més sinó complir amb la meua obligació i fiarme de la fidelitat dels meus paisans.

Burgoyne (amb sobtada amabilitat sarcàstica).—Que potser escriu algun melodrama, senyor Major?

Swindon (enrojolant-se).—No, general.

Burgoyne.—Quina llàstima!, quina llàstima! (Deixant sobtadament el to sarcàstic i encavant-se-li seriament.) Encara no us heu adonat que l'única cosa que ens salva de la desfeta és la nostra fatxenderia i la timidesa d'aquesta gent? Són homes de la nostra mateixa sota anglesa, però n'hi ha sis per cada un de nosaltres. (Repetint-li empàticament.) Sis per cada un de nosaltres, i gairebé la meitat de les nostres tropes són alemanys de Hesse, de Brunsvinga, dragons alemanys i indis armats amb ganivets de carnisser. Aquests són els paisans de la fidelitat dels quals us refieu! Imagineu que la gent d'aquí trobi un capità. Suposem que aquestes notícies d'Springtown signifiquin que ja l'han trobat! Què farem aleshores? Digueu.

Swindon (sorrut).—La nostra obligació, em sembla, general.

Burgoyne (altra vegada sarcàstica... donant-lo per la banda com a un boig).—Això mateix, això mateix. Moltes gràcies. Heu decidit la situació... aclarint la qüestió amb un raig de llum. Quin consell és per mi sentir que tinc al meu costat un oficial tan lleial com entès per ajudar-me en aquest mal pas. Em sembla que, si pengem aquest insurrecte de seguida ens sentirem més animats tots (Toca la campaneta), jo sobretot, perquè vaig veient que els meus sentiments em fan distreure dels principis militars. (Entra el sergent.) Porteu el presoner.

Sergent.—Sí, general.

Burgoyne.—I advertiu a tots els oficials que podeu trobar, que el consell no els pot esperar més.

Swindon (podent contenir a penes el mal humor).—L'oficialitat ja fa estona que està a punt, general. Fa més de mitja hora que espera la vostra conveniència. Tothom està completament a punt, general.

Burgoyne (amable).—I jo també. (Entretenent alguns oficials i ocupant llurs seients. Un d'ells s'asseu al cap de la taula més allunyat de la porta i actua d'escriu del tribunal i pren notes de la vista. Els informadors són els dels regiments 9, 20, 21, 24, 47, 33 i 62 d'infanteria britànica. Un dels oficials és major de l'Artilleria reial. També hi ha oficials alemanys de Tiradors Hessians, de Dragons alemanys i dels regiments de Brunsvich.) Bon dia, senyors. Sento haver-vos de molestar. Estic molt agraït de la vostra puntualitat!

Swindon.—Presidireu, general?

Burgoyne (tomant-se successivament amable, seriós, sarcàstic i cortès, perquè està davant d'un públic).—No, Major. Conec massa bé les meves flagues per atrevir-me a ocupar aquest lloc. Si tingués la bondat de permetre-m'ho, m'asseuraria als peus de Gamaliel. (Pren la cadira de l'extrem de la taula més pròxima a la porta, empeny Swindon cap a la cadira presidencial i espera que sigui per asseure's ell.)

Swindon (molt emutjat).—Com volgueu, general. Jo només provo de complir la meua obligació en aquestes circumstàncies tan críiques.

Burgoyne (amb extremada suavitat).—Crec que el «Galant Joanet» sóc jo, per servir-vos, senyor Anderson. Els meus amics més íntims em diuen general Burgoyne. (Ricard s'inclina amb perfecta cortesia.) Ja comprendreu, almenys així ho espero, ja que sembla que sou un cavaller i un home intel·ligent malgrat la vostra professió, que, si tinguéssim la desgràcia d'haver-vos de penjar, ho faríem per una pura necessitat política i exigències militars, però sense cap mena de mala voluntat personal.

Ricard.—Oh, perfectament. Així la cosa canvia totalment d'aspecte, és clar.

A tots els oficials els escapa el riure i alguns dels més joves riuen sorollosament.

Judit (a cada una d'aquestes rèpliques i bromes augmenta el seu esclai i el seu horror).—Què feu? Ricard.—M'he promès que callaria.

Burgoyne (la Judit amb estudiada cortesia).—Crieu-me, senyora, que el vostre marit em obliga com no us podeu pensar, penent-se aquesta qüestió, positivament tan desagradable, amb la desprecupació d'un veritable home de món. Ser-

Burgoyne, abandonant per un moment la seva actitud estudiada, s'asseu i comença de llegir els comunicats, cellajunt i amb mirades d'inquietud, reflexionant sobre la seva situació desesperada i la inutilitat de Swindon. Ricard és introduït. Judit va al seu costat. Porta dos soldats al davant i dos al darrere, manats pel sergent. Travessen la sala en direcció a la paret oposada a la porta; però, quan Ricard acaba de passar per davant de la cadira presidencial, el sergent el detura tocant-lo pel braç i se li posa al darrere, a freq de colze. Judit es queda simpatitzant a la paret. Els quatre soldats se li queden a la vora en formació.

Burgoyne (algant la vista i adonant-se de Judit).—Qui és aquesta dona?

Sergent.—La muller de l'acusat, general.

Swindon (nerviós).—M'ha demanat que li fos permès d'assistir al consell, i jo he pensat...

Burgoyne (acabant la frase irònicament).—I vós heu pensat que això li faria passar una bona estoneta. Perfectament, perfectament. (Amable.) Doneu una cadira a la senyora i procureu que estigui amb tota comoditat.

El sergent porta una cadira i la col·loca a la vora de Ricard.

Judit.—Gràcies, senyor. (S'asseu, després de fer un gest d'agraïment a Burgoyne, que hi correspon amb una ceremoniosa inclinació de cap.) Swindon (a Ricard, asprament).—Com us dieu?

Ricard (ajable, però tossut).—Bé; que potser voleu dir que m'hauréu portat aquí sense saber qui sóc?

Swindon.—Es per qüestió de forma que us demano el nom.

Ricard.—Doncs, si és per qüestió de forma, em dic Antoni Anderson, pastor presbiterià d'aquesta ciutat.

Burgoyne (amb interès).—Ah, sí? Em voleu fer el favor d'explicar-me en què creuen els vostres, senyor Anderson?

Ricard.—Us ho explicaré amb molt de gust, si em doneu el temps necessari. Per convertir-vos del tot, pel cap baix necessito quinze dies.

Swindon (amb un regany).—No hem vingut aquí per escoltar les vostres prediqueries.

Burgoyne (amb una estudiada reverència a l'infortunat Swindon).—Em dono per advertit.

Swindon (embarassat).—Oh, no ho he dit per vos; jo només... Burgoyne.—No val la pena. (A Ricard, molt cortès.) Qüestió política, senyor Anderson?

Ricard.—Em sembla que justament per posar en clar això és perquè ens trobem aquí.

Swindon (severament).—Que potser voleu negar que sou un rebel?

Ricard.—Sóc un americà, senyor.

Swindon.—I que us sembla que n'he de pensar de la vostra resposta!

Ricard.—No he cregut mai que un militar pensés.

Burgoyne queda tan content d'aquesta resposta, que gairebé el reconcilia amb la pèrdua d'Amèrica.

Swindon (pàl·lid de ràbia).—Us aconsello que no sigueu insolent, presoner.

Ricard.—Què voleu fer-hi, general. Quan us fiqueu al cap que heu de penjar un home, us hi poseu en una situació desavantatjosa. De què em serviria fer-vos compliments? Tant si riscu com si rascu, també em penjareu.

Swindon.—No tenui dret a creure que el tribunal us condemnarà sense una prova certa. I feu-me el favor de no dir-me general. Sóc el Major Swindon.

Ricard.—Us demano mil perdons. Em creia que tenia l'honor de parlar amb el «Galant Joanet». Sensació entre els oficials. El sergent ha de fer un gran esforç per no esclafir la rialla.

gent, doneu una cadira al senyor Anderson. (El sergent li dona. Ricard, s'asseu.)

Ricard.—Estem a la vostra disposició, Major Swindon.

Swindon.—Suposo, senyor Anderson, que sabeu quines són les vostres obligacions com a súbdit de Sa Majestat el rei Jordi tercer?

Ricard.—El que sé, senyor, és que Sa Majestat, el rei Jordi tercer, està decidit a penjar-me perquè no estic disposat a deixar-me robar per Lord North.

Swindon.—Això que acabeu de dir és una declaració de rebeldia.

Ricard (cònic).—Sí. Això és el que em penso ésser.

Burgoyne (desaprovant energicament aquest sistema de defensa, però sempre cortès).—No us sembla, senyor Anderson, que aquesta manera de defensar-vos és—i perdoneu-me la paraula—bastant vulgar? Per què qualifiqueu de robar l'impost de correus, l'impost sobre el te i altres impostos per l'estil? Després de tot, per correspondre a l'essència de la vostra actitud de cavaller, esteu obligat a pagar sense protesta.

Ricard.—Si no és pas pels diners, general. Però ésser espremut per un capsiagry rampelluc com el rei Jordi...

Swindon (escandalitzat).—Calleu! Sergent (amb veu atronadora, enornement ofès).—Silenci!

Burgoyne (amb calma).—Ah, això és un altre punt de vista. La meua posició no em permet discutir-ho sinó en la intimitat. Però (Arronçant les espatlles), naturalment, senyor Anderson, si esteu decidit a que us pengin, no cal que en parlem més. Un gust ben estrany, però què hi farem... (Amb una arroçada d'espatlles final.)

Swindon (a Burgoyne).—Crida-rem testimonis?

Ricard.—Quina necessitat n'hi ha? Si la gent de la vila m'hagués escoltat, hauríeu trobat els carrers plens de barricades, les cases amb un fusell a cada escaleta i tot el poble armat, decidit a defensar-se mentre en quedés un. Però, desgraciadament, vau arribar abans que acabéssim les deliberacions i no hi vàrem ésser a temps.

Swindon (severament).—Doncs, a vós i al vostre poble us donarem una lliçó que no l'oblidareu mai més. Teniu alguna altra cosa a declarar?

Ricard.—Suposo que tindreu la decència de tractar-me com un presoner de guerra, i que m'afusellareu i no em penjareu com un gos.

Burgoyne (amb afectuositat).—Veieu, senyor Anderson, ara heu parlat com un país, si em permeteu la paraula. Teniu idea de com es tira a l'exèrcit de Sa Majestat, el rei Jordi tercer? Si us poséssim al davant d'un escamot de tiradors, què passaria? La meitat us errarien sense voler: l'altra meitat us errarien expressament i

SEGONA SETMANA

Dorotea Wieck
CANCIÓN DE CUNA

Després del fracàs de *Les aventures del rei Pausole*, Granowski, un dels directors més cars—en el sentit de que ha arruïnat tants capitalistes com se li han posat a tret—tenia necessitat d'una rehabilitació.

Aquest ha vingut, i ben notable, amb les *Nits moscovites*, film basat en un scenari de Pierre Benoit. És una pel·lícula reeixida des de tots els punts de vista. Un film que honora la producció francesa, encara que estigui dirigit per un rus.

Potser l'interès d'aquest film radica en el fet, gairebé insolent en el cinema francès, de tractar-se de l'obra d'un bon literat escrita expressament per a la pantalla. No cal dir que la intel·ligència de la direcció i la interpretació francament bona—Harri Baur és un gran artista i Annabell sempre fa bonic—completen aquest excellent conjunt de valors.

Aneu a veure les *Nits moscovites*. No perdereu la nit... o la tarda.

ACTUALIDADES
CINEMA
Sessió continua de 3 tardes a 1 matí.
Noticiari FOX Internacional
EL MUNDO EN QUE VIVIMOS
NOTICIARI ALEMANY DE BAVARIA FILMS
LA TRAGEDIA DE UN TORERO
EN EL LAGO RÁPENSEE
UN VIAJE POR FLANDES
Solent únic: UNA peseta

Avui al CAPITOL
UN ACONTEIAMENT CINEMATOGRAFIC
L'obra mestra
del cinema
francès
ELSIGNOR DIE
DE LA MURDIE
Creació de
MARIE BELL,
P. RICHARD
WILL

PUBLICI CINEMA
Passaig de Gràcia, núm. 57
Telèfon número 79681
Sessió continua 3 tardes a 1 matí
Solent i peseta
Reportatges d'actualidad Mundial
Segons visió
UFA Excluisiu - ECLAIR JOURNAL Excluisiu
PARAMOUNT - Viatges - Documentals
Tots els diífuns canvis de programa

MARYLAND
DEMA ESTRENA DE
Te quiero y no sé quién eres
per
JEAN MURAT
que té amb el creador de *La llei de l'hospitalitat*, *El general*, *El comparsa*, *El cameraman*, etc., ha pretès heretar el prestigi d'aquell extraordinari actor.

El fals Buster Keaton ha fet diversos films, com aquell *Queremos cerveza!* i d'altres, en els quals, malgrat la bona voluntat que hi posa, no aconsegueix, ni de bon tros, sorprendre la bona fe dels espectadors, que no s'acaben de decidir a confondre'l amb el seu gloriós homònim.

La darrera d'aquestes pel·lícules ha estat *El rey de los Campos Eliseos*. D'una hora lluny es veu que no es tracta de l'autèntic Buster.

I UN BE!

Espanya és una República de treballadors...
i Catalunya és una regió autònoma...
Amb govern propi...
i Parlament propi...
i Uruguai propi...

Les desgràcies mai no van juntes:
Fa dons anys cremava *El Siglo*...
L'any passat va morir Macià...
Aquest any pacifiquen els espanyols...
A la Lliga fan marxa enrera?
No, és que tornen a començar la guerra dels trenta anys de catalanisme.
Al Sarre votarà tothom el mateix: Els mitjons Molfort's són els millors!
I ho faran constar en paper de barba perquè és el de més durada.
La font del Milu Toresky va per bon camí.
Plouen els donatius i els oferiments.
La senyoreta Isabel Llorada ha ofert gratuïtament tota l'aigua que calgui...

PRINCIPAL PALACE
Companyia de Revistes de Margarida Carbajal
Totes les tardes: EXIT de
TRES GALLINAS PARA UN GALLO
Totes les nits: L'èxit més gran de l'any
Las de los ojos en blanco
MARGARIDA CARBAJAL i tota la companyia

Gran Teatre del Liceu
Empresa i Direcció Artística
Joan Mestres Calvet
Dimarts, tarda:
AIDA
Dijous, nit
TOSCA
Dissabte, nit
El matrimoni secret
Diumenge, tarda:
TOSCA
OLYMPIA
Circ Equestre
Totes les nits, i dijous, dissabtes, diumenges i festius tarda, formidable èxit del nou i
Colossal Programa
Oscar Elefant reuue
Els elefants savis, meravellosos, musicals, equilibristes i cantadors.
Els 9 Faludy's (Saltadors)
Joany's (Revista d'ombres)
Chekian Troupe
(La màxima atracció)
Els grans clowns Alex i Filip
Les Finch - Toni i Caprani
I altres famoses atraccions de Circ i Music-Hall
Après-veureu a veure el millor programa de circ que per pocs dies actua a l'**OLYMPIA**

deixarien que us enllestís el tret de gràcia de la pistola del sergent. En canvi, nosaltres, us podem penjar amb totes les regles de l'art i d'una manera agradable. (Bondados.) Creieu-me a mi, senyor Anderson, fet i fet, penjant-vos, hi sortireu guanyant.

Judit (defallint de terror).—Déu meu!

Ricard (a Judit).—I el que m'heu promès? (A Burgoyne.) Gràcies, general; aquest aspecte de la qüestió no se m'havia acudit. Per complaure-us, retiro la meua objecció a la corda. Pengeu-me com us agradi més.

Burgoyne (deferent).—Us va bé a les dotze en punt, senyor Anderson?

Ricard.—A les dotze em tindreu a la vostra disposició, general.

Judit (corrent cap a la taula).—Oh, no matareu pas un home d'aquesta manera... sense una prova... sense pensar què aneu a fer... sense... (No pot trobar les paraules.)

Ricard.—Així manteniu la vostra promesa?

Judit.—Si jo he de callar, vos teneu l'obligació de parlar. Defen-seu-vos; salveu-vos; digueu la veritat.

Ricard (ensujat).—Els he dit prou veritats perquè em pengin deu vegades. Si pronuncieu cap més paraula, exposareu altres vides, però no salvareu la meua.

Burgoyne.—Simpàtica senyora, nosaltres només desitgem evitar molèsties inútils. Què hi guanyareu amb tot l'enrenou d'un judici solenne, amb el meu amic Swindon vestit amb la toga negra i totes les altres endergues per l'estil? Us asseguro que estem molt agraïts del tacte i de la cavallerissat del vostre marit, senyora.

Judit (tirant-li les paraules a la cara).—Oh, sou boig. Per vos no és res cometre una infàmia, si la cometeu amb tota la finura? Tant se us en dona d'assassinat, mentre sigui amb uniforme? (Desesperada.) No el penjareu: aquest home no és el meu marit.

Els oficials es miren els uns als altres i es parlen de baix en baix: alguns alemanys pregunten als que tenen al costat que ha dit la senyora. Burgoyne, que s'ha mogut visiblement pels retrets de Judit, es refà immediatament davant d'aquest càire inesperat de la qüestió. Ricard, mentre tant, procura dominar el brogit amb la seva veu.

Ricard.—Us prego, senyors, que acabem d'una vegada. Aquesta senyora no es convencerà que no pot salvar-me. Alceu el consell.

Burgoyne (amb una veu tan ferma i serena que imposa el silenci immediatament).—Un moment, senyor Anderson. Un moment, senyors. (Torna a assegurar's. Swindon i els oficials fan el mateix.) Senyora, us prego que us expliqueu amb claredat. Voleu dir senzillament que aquest home no és marit vostre, o—per dir-ho amb tota la delicadesa—que vos no sou la seva muller?

Judit.—No comprendc què voleu dir. El que declaro és que ell no és el meu marit... perquè el meu marit ha fugit. Aquest home s'ha fet passar per ell per salvar-lo. Pregunteu-ho a qualsevol de la vila... Feu venir el primer que trobeu al carrer i demaneu-li. Tothom us dirà que aquest presoner no és Antoni Anderson.

Burgoyne (amb la mateixa calma d'abans).—Sergent.

Sergent.—General.

Burgoyne.—Sortiu al carrer i porteu-me la primera persona que trobeu.

Sergent (anant cap a la porta).—Està bé, general.

Burgoyne (en passar-li el sergent pel davant).—Ei, la primera persona neta i decent que trobeu.

Sergent.—Molt bé, general. (Se'n va.)

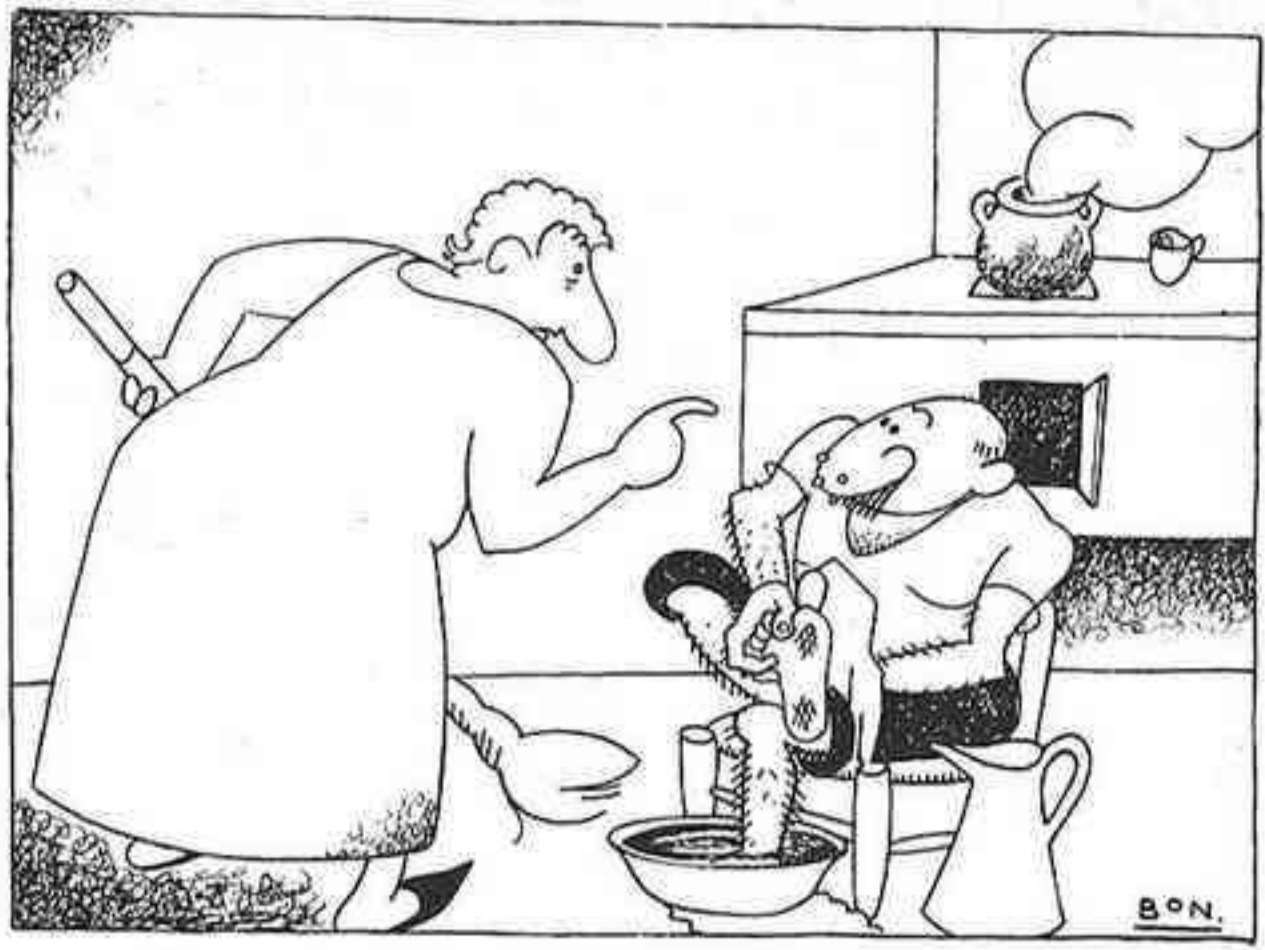
Burgoyne.—Seieu, senyor Anderson... si és que encara us puc anomenar amb aquest nom. (Ricard s'asseu.) Seieu, senyora, mentre esperem. Doneu un diari a la senyora.

Ricard (indignant a Judit).—Avergonyiu-vos!

Burgoyne (amablement, amb una mitja rialleta).—Si positivament no sou el seu marit, el cas no és tan greu... per ella. (Ricard es mossega els llavis en silenci.)

Judit (a Ricard, en tornar a la seva cadira).—No he pogut aguantar-me més. (Ricard mou el cap, ella s'asseu.)

Burgoyne.—Ja comprendeu, senyor Anderson, que aquest petit incident no us servirà de res. Es-

—En un més veig que fa dues vegades que et rentes. No m'enganyis, Joan!... Tu tens una 'querida'!!

tem decidits a fer un escarmant que serveixi d'exemple.

Ricard.—Ho comprenc, perfectament, i suposo que no cal pas que hi afegeixi res.

Burgoyne.—Valdrà més que escoltem un testimoni independent, si no us sap greu.

El sergent torna amb un paquet de papers a la mà, acompanyat de Cristòfol, que està molt espantat.

Sergent (dona els papers a Burgoyne).—Són despachos, general. Els ha portat un caporal del 33. Ve mig mort de la galopada.

Burgoyne obre els despachos i instantàniament queda absorbit. Són tan greus, que el distreuen completament del consell de guerra.

Sergent (a Cristòfol).—Ara, atenció i treieu-vos el barret. (Es posa darrera de Cristòfol, que es queda al costat de Burgoyne, davant del tribunal.)

Ricard (amb el seu to aspre habitual amb Cristòfol).—No t'espantis, gamarús; només et volen per testimoni. No et penjaran.

Swindon.—Com us diuen?

Cristòfol.—Cristòfol.

Ricard (amb impaciència).—Cristòfol Dudgeon, idiota. Digues tots els noms.

Swindon.—Calleu, presoner. No interrompeu el testimoni.

Ricard.—Està bé. Però us advertixo que, per més que feu, no en treureu res. La seva pietosa mare el va criar massa bé perquè li hagi quedat gens de seny ni de virilitat.

Burgoyne (alçant-se precipitadament i parlant al sergent amb veu alterada).—On és l'home que ha portat això?

Sergent.—Al cos de guàrdia, general.

Burgoyne surt amb tal precipitació que els oficials es miren els uns als altres amb estranyesa.

Swindon (a Cristòfol).—Coneixeu el pastor presbiterià Antoni Anderson?

Cristòfol.—Es clar que el coneix. (Amb un to que vol dir que Swindon és un ase si no el coneix.)

Swindon.—Es aquí?

Cristòfol (mirant al seu voltant).—No ho sé.

Swindon.—No el veieu?

Cristòfol.—No.

Swindon.—Sembla que coneixeu el presoner?

Cristòfol.—Voleu dir en Dick?

Swindon.—Qui és Dick?

Cristòfol (signant R i c a r d).—Aquest.

Swindon.—Com es diu?

Cristòfol.—Dick.

Ricard.—Respon bé, animalot. Que saben ells qui és en Dick?

Cristòfol.—Ets tu o no ets tu? Què vols que respongui, doncs?

Swindon.—Responeu-me a mi; i vos, presoner, calleu. Digueu-nos qui és aquest home.

Cristòfol.—Es el meu germà Dick... Ricard... Ricard Dudgeon.

Swindon.—El vostre germà!

Cristòfol.—Sí.

Swindon.—Ja esteu ben segur que no és Anderson?

Cristòfol.—Qui?

Ricard (exasperat).—Jo, jo, jo, animal!

Swindon.—Calleu, si us plau. Sergent (amb un crit).—Silenci! Ricard (neruós).—Què? (A Cristòfol.) Volen saber si jo sóc el senyor Anderson. Digues'ls-ho i para de riure com un imbècil.

Cristòfol (rient més fort encara).—Tu el senyor Anderson! (A Swindon.) Si el senyor Anderson és el pastor... un tros de pa, i Dick és la pesta; tothom li gira la cara. Ell és el germà dolent, jo sóc el bo. (Els oficials riuuen estrepitosament. Els soldats es recar-golen.)

Swindon.—Qui ha detingut aquest home?

Sergent.—Jo. El vaig trobar a casa del pastor, prenent el te amb

la senyora en mànigues de camisa, talment com si estés a casa seva. Si no és el seu marit, qualsevol li hauria pres.

Swindon.—Va respondre al nom de pastor?

Sergent.—Sí; però no a les obres d'un pastor. Pregunteu-ho al capellà del regiment.

Swindon (a Ricard, amenaçador).—Voleu enganyar-nos? Us dieu Ricard Dudgeon, doncs?

Ricard.—A l'últim ho heu trobat, eh?

Swindon.—No és la primera vegada que sentim aquest nom, veníat?

Ricard.—Sí; el Pere Dudgeon que vau assassinar, era el meu oncle.

Swindon.—Hum! (Estreny els llavis i mira Ricard amb rancuniosa severitat.)

Cristòfol.—A tu també et penjaran, Dick?

Ricard.—Sí. Ves-te'n: ja no hi has de fer res més aquí.

Cristòfol.—I em podré quedar els gallets de porcellana?

Ricard (botent).—Fora d'aquí, marxa indecent! (Cristòfol fuig espantat.)

Swindon (s'alça... i s'alça tots).—Ja que heu volgut fer el paper del pastor, l'acabareu de representar del tot, Ricard Dudgeon. L'execució serà a les dotze en punt tal com hem dit, i, si a aquesta hora Anderson no s'ha presentat, vos anireu a la forca per ell. Sergent: endueu-vos aquest home.

Judit (desesperada).—No, no... Swindon (rabios, tement un altre destorb).—Treieu aquesta dona!

Ricard (saltant per damunt de la taula com un tigre i engrapant Swindon pel coll).—Maleit canalla!

El Sergent per un costat i els soldats per un altre, corren a auxiliar el Major. Agafen Ricard i el tornen al seu lloc a rossegons.

Swindon, que Ricard ha agut d'esquena a la taula, s'alça i s'arregla la corbata. Va a parlar, però Burgoyne, que ha aparegut a la porta amb dos papers a la mà, se li anticipa. Els papers són una carta en paper blanc i un comunicat en paper blau.

Burgoyne (acostant-se a la taula, amb estudiada fredor).—Què és això? Què ha passat? Em deixeu parlar, senyor Anderson.

Ricard.—Em sap molt greu d'haver-vos destorbat, general. Jo només volia escanyar aquest subordinat vostre. (Amb un esclat de violència, a Swindon.) Per què desperdeu el diable que porto a dintre, tractant indecentment aquesta senyora? Gos amb cara de farinetes, amb quin gust us retorceria el ganyot! (Allarga les mans al sergent.) Teniu, poseu-me els grills, perquè no sé si em podré estar de tornar-li a posar les grapes al coll.

El Sergent es treu uns grills i mira Burgoyne esperant instruccions.

Burgoyne.—Heu dit alguna insolència a la senyora, Major Swindon?

Swindon (molt irritat).—No, general, us asseguro que no. Això ni cal preguntar-m'ho. No he fet sinó ordenar que treïssin aquesta dona perquè estava molt excitada, i aquest minyó se m'ha tirat al damunt per això. Treieu-li aquests grills. Ja em basto jo sol per defensar-me.

Ricard.—Ara parlu com un home; podeu estar tranquil que no us faré res.

DANIEL'S ja no es discuteix DANIEL'S es recomana Rambla Catalunya, 13 - Barcelona

Burgoyne.—Senyor Anderson... Swindon.—Es diu Dudgeon, general, Ricard Dudgeon. Es un impostor.

Burgoyne (brascament).—Què us empatolleu; si Dudgeon el vau penjar a Springtown.

Ricard.—Era el meu oncle, general.

Burgoyne.—Ah, era el vostre oncle! (A Swindon, amb cortesia.) Perdoneu-me, Major Swindon. (Swindon s'inclina amb encara mentent. Burgoyne es gira a Ricard.) Tanmateix som una mica desgraciats en les relacions amb la vostra família. I bé, senyor Dudgeon, volia fer-vos una pregunta. Qui és (llegint el nom a la carta) Guillelma Maideck Parshotter?

Ricard.—Es l'alcalde d'Springtown.

Burgoyne.—I aquest Guillelma Maideck... no sé què més... és home de paraula?

Ricard.—Que us ha venut alguna cosa?

Burgoyne.—No.

Ricard.—Així, ja us en podeu fiar.

Burgoyne.—Gràcies, senyor... Dudgeon. I ara que en parlem: ja que no sou Anderson, no sé si hem de... Què us sembla, major Swindon? (Ha volgut dir: «No sé si l'hem de penjar.»)

Ricard.—No hi ha cap motiu per canviar les ordres, general.

Burgoyne.—Ah, és veritat. Em sap molt de greu. Bon dia, senyor Dudgeon. Bon dia, senyora.

Ricard (interrompent Judit quasi feroçment en veure que va a fer una apellació desesperada, i agafant-la resolutament pel braç).—Ni una paraula més. Anem.

Ella se'l mira suplicant, però resta dominada per la seva decisió. Marxen acompanyats dels quatre soldats; el sergent, molt capficat, va entre Swindon i Ricard, al qual vigila com si fos un animal perillós.

Burgoyne.—Senyors, no us volem retenir més. Major Swindon, una paraula. Els oficials surten. Burgoyne amb impertorbable serenitat s'espera fins que ha desaparegut l'últim. Aleshores es posa decididament seriós, i es dirigeix a Swindon, suprimint el tractament per primera vegada.) Swindon, sabeu què és això? (Ensenyant-li la carta.)

Swindon.—Què és?

Burgoyne.—Una demanda de passaport per un oficial d'ells, que ha de venir a estipular un conveni.

Swindon.—Ah, ja es donen.

Burgoyne.—I afegeixen que ens envien l'home que anit passada va fer l'alcament d'Springtown i ens ha tret d'allí; això ens ho diuen perquè sapiguem que ens hem de preocupar amb un oficial d'importància.

Swindon.—Pxe!

Burgoyne.—Vindrà amb plens poders per tractar la... endevineu què.

Swindon.—La seva capitulació, suposo.

Burgoyne.—No; la nostra evacuació de la ciutat. Ens donen sis hores per sortir de la plaça.

Swindon.—Això és una insolència monstruosa.

Burgoyne.—Què hem de fer, doncs?

Swindon.—Marxar cap a Springtown i donar un cop decisiu sense perdre temps.

Burgoyne (amb calma).—Hum!... (Girant-se cap a la porta.) Anem a la sala d'oficials.

Swindon.—Per fer què?

Burgoyne.—Per estendre aquest passaport. (Posa la mà al pom de la porta per obrir-la.) Swindon (que no s'ha mogut).—General Burgoyne.

Burgoyne.—Major?

Swindon.—He de dir-vos que no considero les amenaces d'un escamot de comerciants rebels raó suficient per abandonar la ciutat.

Burgoyne (impertorbable).—Suposem que resigni la meua autoritat en vos, què fareu?

Swindon.—Provaré de fer el mateix que vau fer en la marxa cap al sud de Quebec, i el que va fer el general Howe quan va marxar cap al nord de New York: juntar-me amb els nostres a Albany i escombrar l'exèrcit rebel amb les nostres forces reunides.

Burgoyne (enigmàticament).—I també escombrareu els nostres enemics de Londres?

Swindon.—De Londres? De quins enemics parlu?

Burgoyne.—De la prevaricació, la maneloria, la incompetència i l'afegit amb veu i expressió desesperada.) Acabo de saber que el general Howe encara és a New York.

Swindon (aterrat).—Valga'm Déu! Ha desobeït les ordres!

Burgoyne (amb calma sardònica).—No n'ha rebut cap, d'ordre. Algun d'aquests senyors de Londres es va oblidar d'enviar-les-hi: devia haver d'anar a passar les festes a fora. Per no haver-les destorbat les vacances, Anglaterra perdrà les colònies d'Amèrica, i d'aquí pocs dies vos i jo serem a Saratoga amb 5.000 homes per heure'ns-les amb 18.000 rebels fortificats en una posició inexpugnable.

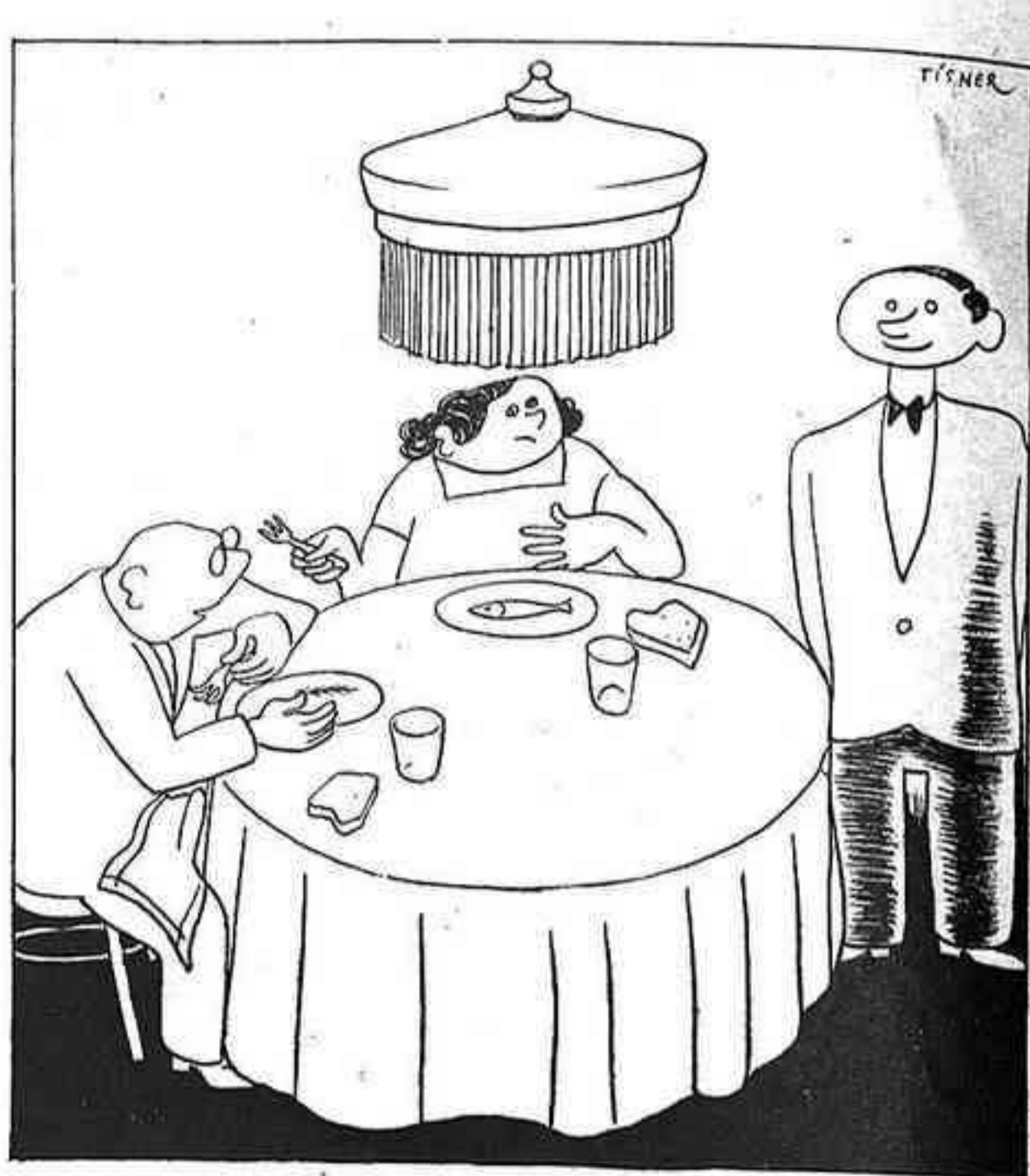
Swindon (esglaiat).—No pot ser!

Burgoyne (fredament).—Perdoneu-me.

Swindon.—Ni ho puc creure! Què dirà la Història?

Burgoyne.—La Història dirà mentides, com sempre. Anem: hem d'enviar el passaport. (Se'n va.)

Swindon (seguint-lo desesperat).—Déu meu, Déu meu! Ens escombraran!

—Que esteu a dieta? —Obligada: com que li han suprimit la dieta!

CAFE BAR
EL BE NEGRE
CAFE-LICORS
APERITIVUS
VINS FINES
SANDWICHES
Avinguda Francesc Llairet, 129

Corbates GRANDMOND
en tots els gustos i preus. Demaneu-les

Primo de Rivera és flamenquista
Hem rebut la següent carta amb el prec de publicar-la:
Muy señor mío y de mi más distinguida amadurversión: He leído en diversos periodicosos militantes por una aberración en las derechas españolas, que yo me proponia asistir en representación de mi Falange Española al Congreso Internacional Fascista que se ha de celebrar en Montreú, Montrés, Montreux o Montreus, o como le llamen esos gabachos. Mi estirpe netamente española y la estirpe netamente española de Falange Española nos impiden a mi y a ella acudir a esa cita, puesto que el movimiento de Falange Española es netamente nacional, y por tanto español y le repugna hasta la idea de una apariencia de coalición internacional.

Falange Española, como su nombre indica, es española y no puede ser de ninguna manera fascista ni otra cosa que nos venga de allende de las fronteras. Falange Española no necesita de camisas de color ni brazos en alto, que tiene sus buenas camisas blancas, planchadas y rizadas, por la bella y garrida mujer española, con su rica tallequilla y el gracioso saludo con la montera en la mano para pedir las llaves y lo que traiga. Es así como actuará Falange Española que será flamenquista, pero nunca fascista, y que sólo acudirá a Congresos flamenquistas cuando éstos se celebren en ciudades de eso que llamamos Europa, que será cuando nuestro castizo flamenquismo habrá conquistado la política europea. Mientras esto no suceda, Falange Española se abstendrá de todo, excepto de perturbar el orden cuando se lo permitan.

Y sin más, esperando ponerle a su tiempo las peras a cuarto, queda de usted s. s. y futuro dictador, JOSÉ ANTONIO PRIMO DE RIVERA

Elegancia i distinció. Demaneu sempre **CORBATES GRANDMOND**

PETRONIO
El millor cigar havà

	Caixa Pro.	Cigar Pro.
Cremos Imperials	42'50	1'70
Nacionals	40	1'60
Perfectes	37'50	1'50
Petit Cetros	37'50	1'50
Petit Coronas	35	1'40
Breves a la conserva	67'50	1'35
Regalies	30	1'20
Panelletes	23'75	0'95
Reines	20	0'80
Petits Bouquets	20	0'80

(Preus timbre inclòs)

Mercat d'ocasions
Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes.

TOT D'OCASIÓ
Corts. 414 - Telèfon 30472

Greco-aragonès
Del Noticiero del dia 22:
EL ATENTADO CONTRA VENIZELOS
Del atentado de ayer. Zaragoza, 22. — Se ha verificado a las doce el entierro del obrero metalúrgico Miguel Lahuerta, presidiendo el gobernador civil. Llegó el comisario general de la quinta división don Eusebio Llamas, comenzando las actuaciones. La policía trabaja practicando detecciones para descubrir los autores de la muerte de Lahuerta. Si a Venizelos el van atemptar a Saragosa, no es estrañaria que el temple del Pilar resultés ésser el Parthenon.

L'oracle
De Mirador del dia 4, ressenyant el discurs del ministre Anguera de Sojo a Tarragona:
Finalment, recordà que era imposat i obligat pels concilis tarra-gonins l'ús de la llengua catalana, i esmentà el fet que en 1935 un arquebisbe de parla no catalana féu restablir la predicació en català.
De moment, però, al Seminari de Tortosa han prohibit l'ús de la llengua catalana. Esperem amb ànsia per veure si l'any vinent compleix la profecia del ministre.

Morts especials
El dia de Nadal, Mirador publicava el següent telegrama:
Elko (Nevada), 24. — (Servei Fabra.) — Ha capotat un avió; han resultat morts tots els seus ocupants, especialment tres nens que es dirigien al camp per passar les vacances de Nadal.
Pel que es veu, els altres morts no varen resultar tant morts com els tres pobres nens.

L'obscè Gasch
D'un article de Sebastià Gasch sobre la dansa, publicat a La Rambla del dia 17:
...només una vaga noció del ritme priva, en la "carriaca", el torrent de desbordar-se, el cavall de desbocarse; la bèstia obscura de fer, en públic, allò que només es fa en privat.
Què és allò que es fa en privat? Articles sobre la dansa?

SALA PARÉS
EXPOSICIÓ DE PINTURA
MANUEL HUMBERT

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits i quinielas pels asos de la pala.

CORBATES GRANDMOND
Mai superades. Demaneu-les

Solament IMPERMEABLES i ABRICS DE CUIRO
FABRICA BALMES 18
PACAREU I SERIÑA, S. N. C.

—Carà! Ets esquerrà?
—Molt, però no ho diguis a ningú.

Exigiu Corbates GRANDMOND, són joies

